

jans fins ara no han portat canvis visibles, si no és en casos aïllats i en un mateix lloc.

En fer les meves gestions per procurar-me una estadística que em servis de base, de diferents i ben conceptuats indrets, he pogut treure la convicció que és gairebé impossible que un candidat després d'haver estudiat cinc o més anys, sigui allunyat de la carrera per la qualificació dels examinadors. No gens menys, en altres carreres el cas és molt possible. Recordo que en la carrera de Dret, en els exàmens d'assessors, tots els candidats amb preparació insuficient són refusats sense compassió.

Crec que la clau de la qüestió consisteix a veure com el refús té lloc. De la manera com se fan actualment els exàmens mèdics, *la responsabilitat d'una suspensió definitiva del candidat recau en una sola persona*. La possible cooperació del president del tribunal d'exàmens, no sempre segura, no alluegera en res aquesta responsabilitat unipersonal. L'actual procediment és inacceptable i hauria d'ésser el punt d'origen de la reforma dels nostres exàmens, per tal que *la responsabilitat d'una suspensió definitiva es repartís en una més grossa quantitat de membres*, sigui fent dependre el reeximent de l'examinant d'un cert nombre de punts obtinguts o recolzant-la en altre sistema apropiat. Que del fracàs del primer o segon examen en una assignatura, i encara més en les accessòries, en vingués la suspensió definitiva sense noves proves, ho crec excessivament rigorós, per més que es pugui admetre, sempre que en les assignatures similars hi fossin possibles les compensacions. Però entenc que és absolutament indispensable que, quan no s'aprova per primera vegada una assignatura fonamental de caràcter clínic, s'obligui a un nou seriós estudi, almenys d'un semestre, abans no s'autoritzi un altre examen i també que, en cas de no aprovar-se de primera intenció un gran nombre d'assignatures (aproximadament la meitat) fos necessària la repetició de tots els exàmens.

Darrerament, jo proposaria que la repetició de la prova examinatòria d'una assignatura principal fos encarregada sistemàticament a altres professors que els ensenyants dels candidats i potser podria fer-se de manera que per tal d'atendre tots els casos aïllats, es reunissin un nombre de professors de la mateixa disciplina en algun lloc cèntric, formant petites Comissions examinado-

res, que convoquessin per una data donada als candidats que haguessin de passar la prova. Una Comissió semblant podria ja atreure més la responsabilitat d'una exclusió definitiva.

El que s'exigeix de fet en els exàmens depèn, i no en petita mesura, del terme mig de coneixements dels que s'examinen. Si aquest promig baixa, és humanament natural que les exigències dels examinadors també minvin. Per la suficient familiarització dels estudiants amb la medicina interna i l'assoliment d'una habilitat satisfactòria dins aquest terreny de treball essencial del metge pràctic, considero que és un extraordinari perjudici que la grossa quantitat d'assignatures simultànies que hi ha en el nou règim d'exàmens, sigui excessiva. També té gran importància la decidida actitud dels representants de les nomenades assignatures secundàries (*Nebenfächer*) en ésser massa exigents.

Encara que cregui que el desig de suprimir novament tot examen d'especialitats sigui inútil, a més a més que no és tesi que jo defensi, crec que seria recomenable, gairebé pot dir-se necessari, treure aquests exàmens del propi examen final; el meu projecte protegiria a bastament els interessos de tots els professors disposant que es fés després la corresponent visita a la càtedra o a la Clínica respectives.

No vull estendre'm en consideracions sobre la possibilitat d'altra organització de l'examen mèdic, però vull esmentar com a condició imprescindible que l'examen ha d'ésser una ferma garantia per tal que els candidats amb insuficient preparació no puguin aprovar. Que el que jo defenso és la necessitat d'un enèrgic garbellament en els exàmens per tal de millorar el personal que afluïx a les clíniques, resta ben clar.

En tot cas, d'aconseguir-se l'eliminació dels realment ineptes, es compliria una important condició preliminar que tindria com a resultat, gràcies al nostre zel, l'aixecament de l'apreci de la classe mèdica i del seu comès. Ensenms, degut a la nostra acció, estariem millor protegits contra la plaga de curanderisme. I tinc el convenciment que aleshores no és trobaria fàcilment com avui un nombre no petit de metges indiferents als progressos de la medicina o que es lliguessin a sectes que estan en conflicte directe amb la veritable ciència mèdica.

(De *Aerztliches Vereinsblatt für Deutschland*).